

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **DELTA, výrobní družstvo invalidů,** se sídlem v Českých Budějovicích, Plzeňská 44, zast. JUDr. Evou Machovou, advokátkou se sídlem v Českých Budějovicích, Na Sadech 21, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje,** se sídlem v Českých Budějovicích, U Zimního stadionu 1952/2, o přezkum rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2010, čj. KUJCK 14983/2010 OSVZ/22, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 14. 5. 2012, č. j. 2 Ad 11/2012 - 43,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Kasační stížností se žalobce jako stěžovatel (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného usnesení krajského soudu, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje ze dne 27. 10. 2010, čj. KUJCK 14983/2010 OSVZ/22, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti lékařským posudkům Nemocnice České Budějovice č. 20/2010 a 21/2010, jimiž byla uznána nemoc z povolání I. P.

Krajský soud v napadeném usnesení žalobu odmítl s odvoláním na judikaturu Nejvyššího správního soudu, v jejímž smyslu lékařské posudky o nemocech z povolání a o pracovních úrazech vydané pro účely pracovně-právní nejsou ve správním soudnictví přezkoumávány.

Stěžovatel v kasační stížnosti, resp. v jejím doplnění, uplatnil důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Uvedl, že proti napadenému rozhodnutí podal nejprve žalobu k Okresnímu soudu v Českých Budějovicích podle části páté o. s. ř. Dne 30. 1. 2012 obdržel usnesení Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 28. 12. 2011, č. j. 10 C 443/2010 - 93, jež nabylo právní moci dne 15. 2. 2012, kterým soud řízení zastavil a to z důvodu své věcné nepříslušnosti. Svůj závěr soud odůvodnil tak, že dle jeho názoru nejde v případě podané žaloby o žádnou z věcí vymezenou v § 244 odst. 1 o. s. ř., neboť předmětem sporu není žádný nárok, který by vyplýval ze soukromoprávních vztahů účastníků, ale jde o spor týkající se rozhodnutí, jež výlučně záviselo na posouzení zdravotního stavu paní I. P. Taková věc dle názoru Okresního soudu v Českých Budějovicích náleží do věcné příslušnosti soudu rozhodujícího podle zvláštního zákona ve správním soudnictví, přičemž odkázal na konstantní soudní judikaturu, zejména rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 10. 7. 2001, III. 233/01, ze dne 18. 3. 2004, III. ÚS 26/04 a ze dne 18. 6. 2009, III. ÚS 2833/08, neboť ve všech těchto případech, kdy Ústavní soud rozhodoval o ústavní stížnosti proti rozhodnutí příslušného orgánu ve věci lékařského posudku, vycházel z toho, že jde o věc, která spadá do působnosti soudů rozhodujících ve správním soudnictví podle s. ř. s. Na základě tohoto usnesení Okresního soudu v Českých Budějovicích podal stěžovatel žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích jakožto soudu rozhodujícímu ve správním soudnictví, ten však žalobu nyní napadeným usnesením odmítl. Krajský soud s odvoláním na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2007, č. j. 4 Ads 81/2005 - 125 uvedl, že lékařské posudky o nemocech z povolání a pracovních úrazech vydané pro účely pracovně-právní nejsou ve správním soudnictví přezkoumávány, přičemž tento právní názor byl aprobován Ústavním soudem. Stěžovatel dále namítá, že tím, že je přezkoumání lékařského posudku podle § 77a zákona č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu, vyloučeno ze soudního přezkumu dle § 70 písm. d) s. ř. s., je mu jakožto zaměstnavateli odebráno právo domáhat se svých práv soudní cestou, neboť obsah takovéhoto lékařského posudku, který je rozhodnutím v rámci správního řízení má dopad do základních práv a povinností zaměstnavatele. Za tohoto stavu věci nelze než souhlasit se stanoviskem soudce Ústavního soudu Miloslava Výborného k nálezu ÚS sp. zn. Pl. ÚS 11/08, tedy že na rozhodnutí krajského úřadu, kterým je přezkoumáván výše uvedený lékařský posudek se musí pohlížet jako na rozhodnutí v materiálním slova smyslu. Do dnešní doby totiž jak Nejvyšší správní soud, tak Ústavní soud, nevyřešily otázku, jakou ochranu má proti tomuto rozhodnutí zaměstnavatel. Bude-li totiž zaměstnavatel čekat až na uplatněný příp. pracovně právní nárok ze strany zaměstnance v rámci občanského soudního řízení a nepřevede-li zaměstnance na jinou pracovní činnost, či s ním nerozváže pracovní poměr, dopustí se tak deliktního jednání, které může být řešeno v rámci správního řízení příslušným orgánem inspektorátu práce a postiženo udělenou sankcí, proto které bude žalobce nucen podat správní žalobu a hájit se tvrzením, že rozhodnutí krajského úřadu o odvolání proti lékařskému posudku bylo chybné. Stěžovatel dodal, že se tak dostáváme se do absurdní situace, kdy žalobce nemůže své námitky proti lékařskému posudku podle § 77a zákona o péči o zdraví lidu uplatnit v rámci soudní ochrany, neboť je mu v tom výše zmiňovanou judikaturou zabráněno a naopak je nabádán napadeným usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích k protiprávnímu chování a počkání si na případné uplatnění nároku ze strany zaměstnance, kdy až v rámci tohoto občanskosoudního řízení může své

námitky proti lékařskému posudku použít. Zároveň je ovšem nutno konstatovat, že civilní soud v rámci takového občanskoprávního sporu bude mít rozhodnutí krajského úřadu o odvolání proti lékařskému posudku, na základě něhož byl napadený lékařský posudek potvrzen, za listinu veřejnou dle § 134 o. s. ř. a jako k takové k ní bude při hodnocení důkazů a její důkazní síle přistupovat. Dále stěžovatel považoval za nutné zmínit jako důležitou skutečnost, že jak rozsudek Nejvyššího správního soudu za dne 20. 9. 2007, č. j. 4 Ads 81/2005 - 125, tak nález Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 11/08, paušálně stanoví, že úkon krajského úřadu, kterým byl přezkoumán posudek lékaře závodní preventivní péče o zdravotní způsobilosti k práci je vyloučen ze soudního přezkumu, aniž by důvody pro uplatnění této výluky ve vztahu k zaměstnavateli jakkoliv rozváděl. V této souvislosti stěžovatel zdůrazňuje, že nepolemizoval se závěry znaleckého posudku jako takového, ale hlavně brojil proti způsobu, jakým bylo vedeno řízení ze strany správního orgánu, když znalecký posudek zadal. Hlavním smyslem podané žaloby byla právě náprava postupu správního orgánu při zadání znaleckého posudku, neboť toto mělo vliv na prokázání výše uvedené nemoci z povolání. Postup správního orgánu byl nedůsledný, rozhodoval na základě nekvalifikovaného znaleckého posudku, který nevypracovával znalec v příslušném oboru a nijak se nevypořádal s důkazními listinami (znaleckým posudkem znalce v oboru ortopedie). Dle svého názoru byl stěžovatel napadeným rozhodnutím v předchozím řízení zkrácen na svých právech a vzhledem ke skutečnosti, že předmětem správní žaloby byly právě tyto skutečnosti, pak má za to, že by ve věci měl rozhodovat správní soud, neboť se jedná o rozhodnutí ve veřejnoprávní sféře, když správní orgán skutkový stav vyvodil z lékařského posudku nekompetentního orgánu. Proto stěžovatel považuje rozhodnutí správního orgánu za nezákonné. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc krajskému soudu vrátil k dalšímu řízení, popř., aby zrušil i žalobou napadené rozhodnutí krajského úřadu, a stěžovateli přiznal náklady řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že lze opětovně poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2007, č. j. 4 Ads 81/2005 – 125, a především na skutečnost, že rozhodnutí žalovaného vydané podle § 77a zákona č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu, nepodléhá soudnímu přezkumu podle § 65 s. ř. s., neboť uvedené rozhodnutí nezakládá, nemění a neruší ani závazně neurčuje práva nebo povinnosti v oblasti veřejného práva. Závěry vyslovené v uvedeném rozhodnutí rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu byly rovněž potvrzeny nálezem pléna Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 11/08. Žalovaný se ztotožňuje s názorem krajského soudu v tom, že lékařský posudek, resp. rozhodnutí o odvolání – přezkoumání znaleckého posudku dle § 77a zákona č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu, je zjištěním zdravotního stavu konkrétní osoby a toho, zda nemoc z povolání skutečně vznikla. Další kroky, které by měly být žalobce učiněny po zjištění této skutečnosti, jsou upraveny v zákoně č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, který upravuje povinnosti zaměstnavatele tehdy, pokud zaměstnanec nemocí z povolání trpí, nicméně tato otázka není řešitelná v intencích veřejného práva, a další kroky jsou pak plně v moci žalobce v postavení zaměstnavatele. Žalovaný dále uvádí, že podle jeho názoru bylo jeho rozhodnutí napadené žalobou vydáno v souladu se zákonem po řádném zjištění skutkového stavu věci. Žalovaný se neztotožňuje s právním názorem žalobce v tom, že znalecký posudek zpracoval k tomu nekompetentní znalecký ústav. Podle výpisu z evidence znaleckých ústavů je Státní zdravotní ústav v Praze oprávněn zpracovávat

v rámci oboru zdravotnictví znalecké posudky k hygieně práce a vybraným nemocem z povolání (vyjma pracovních úrazů). Proto žalovaný považuje danou argumentaci žalobce za nepřípadnou. Dle právního názoru žalované je jeho napadené rozhodnutí správné po hmotně právní i procesně právní stránce. Z uvedených důvodů proto závěrem svého vyjádření žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti předmětnému usnesení krajského soudu zamítl.

Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Po přezkoumání napadeného rozsudku Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 77 odst. 1 zákona č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu vydávala zdravotnická zařízení prostřednictvím lékařů nebo klinických psychologů při výkonu zdravotní péče, a to na základě posouzení zdravotního stavu pacienta, lékařské posudky. Podle odst. 2 téhož ustanovení, měl-li pacient, k jehož zdravotnímu stavu byl lékařský posudek vydán, nebo osoby, pro které v souvislosti s vydáním tohoto posudku vyplývají povinnosti, za to, že lékařský posudek je nesprávný, mohli podat návrh na přezkoumání lékařského posudku vedoucímu zdravotnického zařízení, a to prostřednictvím lékaře nebo klinického psychologa, který posudek vypracoval. Podle § 77 odst. 5 téhož zákona, pokud vedoucí zdravotnického zařízení nebo lékař nebo klinický psycholog uvedený v odstavci 2 větě poslední návrhu na přezkoumání lékařského posudku nevyhověl, postoupil návrh jako odvolání do 30 dnů od jeho doručení, správnímu úřadu, který vydal rozhodnutí o registraci tohoto zdravotnického zařízení nebo je (byl) zřizovatelem tohoto zdravotnického zařízení.

Nejvyšší správní soud se má ke kasační stížnosti zabývat tím, zda žalobou napadené rozhodnutí bylo způsobilé přezkumu ve správním soudnictví.

Dřívější judikatura Nejvyššího správního soudu stran přezkoumatelnosti lékařských posudků ve správním soudnictví nebyla jednotná, což vyústilo (k podané ústavní stížnosti) v nález Ústavního soudu ze dne 18. 4. 2007, sp. zn. IV. ÚS 613/06, kterým pro nejednotnost judikatury zrušil rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2006, č. j. 4 Ads 81/2005 – 76, zabývající se věcí lékařského posudku.

Návazně se věcí zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 20. 9. 2007, sp. zn. 4 Ads 81/2005, dospěl k závěru, že rozhodnutí krajského úřadu vydané podle § 77a zákona č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu, ve znění pozdějších předpisů, tj. lékařský posudek, nezakládá, nemění, neruší ani závazně neurčuje práva nebo povinnosti, a proto není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. Takový úkon správního orgánu je podle § 70 písm. a) s. ř. s. vyloučen ze soudního přezkumu, a žalobu proti němu proto soud podle § 46 odst. 1 písm. d) téhož zákona odmítne.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu přitom vycházel z následujících úvah.

Především poukázal na skutečnost, že právní úprava ustanovení § 77 zákona č. 20/1966 Sb. prošla určitým vývojem. Podle ustanovení § 77 odst. 1 tohoto zákona v jeho znění do 31. 8. 2002, *„lékaři nebo odborné komise zdravotnických zařízení ustavené podle zvláštních předpisů rozhodují v mezích zákona při výkonu zdravotní péče na základě posouzení zdravotního stavu o právech a povinnostech občanů, týkajících se jejich zdraví“*.

Zákonem č. 285/2002 Sb. (transplantační zákon) bylo v části páté – změna zákona o péči o zdraví lidu, ustanovení § 77 odst. 1 změněno tak, že *„zdravotnická zařízení vydávají prostřednictvím lékařů nebo klinických psychologů při výkonu zdravotní péče, a to na základě posouzení zdravotního stavu pacienta, lékařské posudky. Zdravotnické zařízení předá lékařský posudek pacientovi prokazatelným způsobem. Pokud je vydán zdravotnickým zařízením lékařský posudek pro stejný účel jako předcházející lékařský posudek, pozbývá tento lékařský posudek dnem platnosti nového posudku svou platnost“*.

V důvodové zprávě (obecná část) k zákonu č. 285/2002 Sb. je pouze uvedeno, že návrh zákona je velmi úzce spjat a provázán se současně připravovaným zákonem o zdravotní péči a o změně některých zákonů (zákon o zdravotnických zařízeních). Součástí návrhu zákona byla i novela zákona č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu.

Ze znění ustanovení § 77 odst. 1 zákona č. 20/1966 Sb., v tom směru, že se vydávají lékařské posudky, na rozdíl od předchozího „rozhodování o právech a povinnostech občanů, týkajících se jejich zdraví“, rozšířený senát dovodil, že úmyslem zákonodárce nebyl soudní přezkum posudků jako rozhodnutí.

Lékařský posudek vydaný podle § 77 odst. 1 zákona č. 20/1966 Sb., není rozhodnutím o právu či povinnosti. Jde pouze o posouzení zdravotního stavu, což znamená, že jeho obsahem jsou zjištění a následné úvahy pouze medicínského charakteru.

Totéž platí i pro rozhodování správního úřadu, kterému bylo podle § 77 odst. 5 zákona postoupeno odvolání proti lékařskému posudku. Z ustanovení § 77a zákona č. 20/1966 Sb. nelze dovodit, že by se odvolací orgán zabýval jinými otázkami než správností posouzení zdravotního stavu pacienta.

Není tedy sporu o tom, že rozhodnutí o odvolání proti lékařskému posudku závisí výlučně na posouzení zdravotního stavu a nikoliv na posouzení otázek právních. Uvedené ve svých důsledcích znamená, že ani soudní přezkoumání „rozhodnutí“ by se nemohlo zabývat jinými otázkami než zdravotním stavem žalobců bez jakéhokoliv právního posouzení. Soudní přezkum by se omezil pouze na formální správnost a dodržení procesního postupu (správního řádu) při vydání „rozhodnutí“, a dále na přezkoumání závěru znaleckého posudku (byl-li by znalec přibrán), tedy rovněž pouze závěrů lékařských.

Pro úplnost se dodává, že v příloze č. 1 vyhlášky č. 385/2006 Sb. ze dne 21. 7. 2006, účinné od 1. 4. 2007, byl uveden minimální obsah samostatných částí zdravotnické dokumentace. Pod bodem 8. písm. B se uvádělo, že lékařský posudek, pokud je vydáván pro účely pracovněprávních nebo obdobných vztahů, dále obsahuje a) identifikační údaje zaměstnavatele, b) údaje o pracovním zařazení posuzované osoby, druhu práce, režimu

práce a zdravotních a bezpečnostních rizicích práce, za kterých je vykonávána a míře těchto rizik, c) označení nemocí z povolání podle zvláštního právního předpisu, a to pokud se jedná o lékařský posudek ve věci nemoci z povolání. Podle bodu 8. písm. C z posudkového závěru lékařského posudku vydaného za účelem posouzení zdravotní způsobilosti musí být zřejmé, zda posuzovaná osoba a) je zdravotně způsobilá, b) je zdravotně způsobilá s podmínkou; zdravotní způsobilostí s podmínkou se rozumí např. použití nezbytného zdravotnického prostředku posuzovanou osobou nebo jiné omezení posuzované osoby kompenzující její zdravotní omezení; v posudku se vždy tato podmínka vymezí, c) je zdravotně nezpůsobilá, nebo d) pozbyla dlouhodobě zdravotní způsobilost.

Byl-li výsledkem lékařského posouzení obsaženého v lékařském posudku závěr o tom, že pracovník je pro svůj zdravotní stav trvale nezpůsobilý k výkonu dosavadní práce, vyplývá z tohoto závěru povinnost zaměstnavatele zaměstnance propustit nebo převést na jinou práci. Tato povinnost zaměstnavateli vznikala ze zákona, nikoliv z posudku. Byla totiž důsledkem nezpůsobilosti zaměstnance k výkonu určité činnosti, kterou posudek nezakládá, ale pouze deklaruje.

Podle § 133 odst. 1 písm. a) zákoníku práce je zaměstnavatel povinen nepřipustit, aby zaměstnanec vykonával práce, jejichž výkon by neodpovídal jeho schopnostem a zdravotní způsobilosti.

Je-li tedy v lékařském posudku deklarována nezpůsobilost zaměstnance k výkonu dosavadního zaměstnání, nastupuje povinnost zaměstnavatele převést zaměstnance na jinou práci podle § 37 odst. 1 písm. a) zákoníku práce (z roku 1965), případně, za splnění podmínek jeho ustanovení § 46 odst. 1 písm. d), dát zaměstnanci výpověď.

Lékařský posudek o nezpůsobilosti k výkonu dosavadního zaměstnání, případně rozhodnutí správního úřadu podle § 77a zákona č. 20/1966 Sb. je tedy podkladem pro úkon zaměstnavatele podle § 41 odst. 1 písm. b), případně § 52 písm. d) zákoníku práce.

Zásahem do práv nebo povinností pracovníků není lékařský posudek sám o sobě, ale teprve úkon zaměstnavatele v pracovněprávních vztazích. Proti těmto úkonům zaměstnavatele může zaměstnanec brojit prostředky uvedenými v zákoníku práce, avšak nikoliv ve správním soudnictví, ale v řízení občanskoprávním (§ 7 odst. 1 o. s. ř.).

Předpokladem pro postup zaměstnavatelů podle § 41 odst. 1 písm. b), případně § 52 písm. d) zákoníku práce je pravomocný lékařský posudek, z něhož soudy rozhodující v občanskoprávním řízení o žalobách o neplatnosti pracovněprávních úkonů zaměstnavatelů podle § 135 odst. 2 o. s. ř. vycházejí. Postup podle § 135 odst. 2 o. s. ř. v řízení občanskoprávním by neměl znamenat porušení zásady volného hodnocení důkazů, tedy možnost přezkoumat rozhodnutí vydaná správními orgány přímo v pracovněprávním sporu. Naopak, těžiště posuzování lékařských posudků vydaných podle § 77a a následujících zákona č. 20/1966 Sb. by mělo být v řízení občanskoprávním.

Tím spíše vystupuje do popředí neefektivnost přezkoumávání těchto posudků ve větvi správního soudnictví. Jak již bylo výše uvedeno, vydaný posudek znamená povinnost zaměstnavatele převést zaměstnance na jinou práci či ho propustit. Případné žalobě podané proti rozhodnutí vydanému podle § 77a zákona č. 20/1966 Sb. by většinou nebylo lze

přiznat odkladný účinek (ohrožení života nebo zdraví zaměstnance či dalších osob). Soudy v občanském soudním řízení tak posuzují platnost úkonu zaměstnavatele, aniž by musely vyčkat rozhodnutí správního soudu, které se z tohoto pohledu jeví jako zbytečné. Význam by mohlo mít snad jen z hlediska případného uplatnění náhrady škody podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů, což ovšem není primárním účelem soudního přezkumu.

Závěr lékařského posudku o tom, že občan je pro svůj zdravotní stav nezpůsobilý výkonu dosavadního zaměstnání, neznamená zásah do práva na volbu povolání. Tak by tomu bylo jedině v situaci, kdyby občan byl absolutně zbaven možnosti si povolání zvolit. Podle článku 26 odst. 1 Listiny má sice každý právo na svobodnou volbu povolání, jakož i právo podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost, avšak podle odst. 2 téhož ustanovení zákon může stanovit podmínky a omezení pro výkon určitých povolání nebo činností. Skutečnost, že zaměstnanec pozbude vzhledem ke svému zdravotnímu stavu způsobilost konat dosavadní zaměstnání, nemůže být, i když s tím zaměstnanec nesouhlasí, interpretována tak, že jde o zásah do práva podle článku 26 Listiny. Takovým výkladem by mohlo dojít k situaci, že by nebylo lze bezprostředně reagovat na případy, kdy zaměstnanec tuto způsobilost pozbyl a s tímto závěrem souhlasí. Rozhodnutí krajského úřadu vydané podle § 77a zákona č. 20/1966 Sb. je sice aktem orgánu veřejné správy, vydaným ve formě rozhodnutí, ale není rozhodnutím v materiálním smyslu, neboť nezasahuje bezprostředně do práv a povinností občanů; takový správní akt nelze podřadit pod ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu uzavřel, že rozhodnutí krajského úřadu vydané podle § 77a zákona č. 20/1966 Sb., o péči o zdraví lidu, ve znění pozdějších předpisů, nezakládá, nemění, neruší, ani závazně neurčuje práva nebo povinnosti, a proto není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. Takový úkon správního orgánu je podle § 70 písm. a) s. ř. s. vyloučen ze soudního přezkumu, a žalobu proti němu proto soud podle § 46 odst. 1 písm. d) téhož zákona odmítne.

Nejvyšší správní soud je v nyní projednávané věci, která je obdobná jako věc, jíž se zabýval shora popsaným způsobem rozšířený senát, právním názorem shora vyjádřeným vázán.

S ohledem na výše uvedené neshledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou a podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí žalovaného je vyloučeno ze soudního přezkumu, nezabýval se již Nejvyšší správní soud tvrzeními stěžovatele v kasační stížnosti.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. června 2013

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu